Anul VII. Nr. 22

Inscris în registrul publicaţ. 23|1938 la Tribuna

2 pagini: 2 lei

Duminecă 27 Octombrie 1940

Ardealul

Director: Teodor Reculescu
Prim Redactor: Dimitrie Hedeş

Abonamente:
1 an: 200 Lei: Autorităţi 1000 Lei
Mari industrii 2000 Lei anual.

Jurământul Moţa şi Marin

Jur în faţa lui Dumnezeu,
In faţa jertfei voastre sfinte pentru Hristos şi Legiune,
Să rup din mine bucuriile pământeşti,
Să mă smulg din dragostea omenească,
Şi pentru învierea neamului meu
In orice clipă
Să stau gata de moarte.
Jur

Noi, neamul

Sunt oameni care se cred începutul şi sfârşitul, centrul lumii, totul, şi următor acestui fel de a gândi se ţin deslegaţi de ori ce legătură în trecutul, cu familia, cu neamul, cu pământul, cu limba, cu portul, cu credinţa şi cu tot bagajul ale realităţilor spirituale cu care trăeşte în lume omul, într'o societate civilizată.

Că-i bine sau nu să nesocoteşti realitatea, treaba nebunilor.

Pe noi ne priveşte realitatea în sine şi aceasta este atât de evidentă, că nu e nevoie să fie dovedită cu argumente de judecată. Ne sare în ochi, o intuim. Să vedem ce este neamul, după felul de a gândi şi vedea al Căpitanului.

Neamul românesc este alcătuit din:

a) tot şirul de înaintaşi morţi, care au trăit ca români,

b) toţi cei-ce trăiesc ca români, azi,

c) şi toţi cei ce se vor naşte şi vor trăi ca români, în viitor.

Poate cineva tăgădui, că nu face parte dintr'un neam? Poate fi negată legătura cu neamul, descendenţa? Poate fi nesocotită identitatea de limbă, de credinţă, de stil de viaţă dintre toţi componenţii neamului? Căpitanul mai crestează în cartea Sa următoarele:

Neamul are un patrimoniu:

a) fizic: pământul;

b) biologic: sângele;

c) spiritual: cultura, onoarea şi credinţa.

Toate realităţi aşa de strigătoare, aşa de săritoare în ochi, că numai un om nebun le poate tăgădui.

Şi totuşi unii oameni umblă încă după năluci ca: internaţionalism, cosmopolitism, etc.

Duşmanii noştri au însă grija să ne trezească la realitate. Au grija să ne constrângă a fi ceeace suntem cu adevărat. Veacuri dearândul am fost noi înşine prin constrângere. Redeşteptarea conştiinţei naţionale prin sguduitoarea revoluţie spirituală a legionarismului, credem că va fi definitivă. Iar drama noastră din urmă nu se va mai repeta niciodată.

Şi vom fi noi înşine, neamul.

Dimitrie Hedeş

Dragostea şi disciplina

Dragostea nu desfiinţează însă obligaţia de a fi disciplinat, după cum nu desfiinţează obligaţia de a munci sau pe aceea de a fi ordonat.

Disciplina este o îngrădire a noastră, fie pentru a ne conforma unor norme etice de viaţă, fie pentru a ne conforma voinţei unui şef.

In cazul întâiu o practicăm pentru a ne urca pe înălţimile vieţii, în cazul al doilea, pentru a obţine succesul în luptă: cu natura sau duşmanii.

Pot fi o sută de oameni cari se iubesc între ei ca fraţii. Dar în faţa unei acţiuni, e posibil ca fiecare să aibă câte o părere. O sută de păreri nu vor birui niciodată. Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoie de disciplină. Pentru a birui trebue să-şi însuşiască toţi o singură părere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a şefului.

Disciplina este chezăşia biruinţii, pentrucă ea asigură unitatea efortului.

Sunt greutăţi pe cari numai un neam întreg unit, ascultând de o singură comandă, le poate birui. Cine este imbecilul, care într'un asemenea caz, să refuze de a se grupa cu toţi ai lui la un loc, ascultând de aceeaşi comandă, pentru motivul că disciplina i-ar ştirbi din personalitate?

In asemenea cazuri când neamul îţi este ameninţat şi când firea lucrurilor te îndeamnă să ţi schilodeşti trupul, să-ţi pierzi viaţa, să-ţi sfarmi familia, să-ţi periclitezi viitorul copiilor, să renunţi la tot ce ai pe acest pământ, pentru a ţi-l salva, este cel puţin ridicol să vorbeşti despre „ştirbirea personalităţii".

Disciplina nu înjoseşte pentrucă te face biruitor. Şi dacă biruinţele nu se pot câştiga decât cu jertfă, disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său.

Dacă disciplina este o renunţare, o jertfă, ea nu înjoseşte pe nimeni. Pentrucă orice jertfă înalţă, nu coboară.

Neamul acesta al nostru având în calea sa uriaşe greutăţi de trecut, fiecare Român trebue să primească educaţia disciplinei cu dragă inimă şi cu conştiinţa că astfel contribue la biruinţa de mâine.

Nu există biruinţă fără unitate. Şi nu există unitate fără disciplină. De aceea neamul nostru va trebui să condamne şi să considere ca acţiune vrăjmaşă orice abatere dela şcoala disciplinei, ca pe ceva care-i periclitează biruinţele şi viaţa. *Din cartea „Pentru Legionari" a Căpitanului.*

La mormântul lui ILIE GIULAN

Frate Ilie,

Când un an s'a închis peste năpraznica ta moarte şi când camarazii se pregătesc să te aducă pe braţele lor, spre vecinică odihnă în cimitirul satului tău, iartă şi primeşte cu zâmbetul luminos pe care ţi-l-am cunoscut întotdeauna, de acolo, din dreapta Căpitanului, aceste rânduri, cari vin să tulbure pacea aşternută peste sfânta ta amintire.

Frate Ilie, flăcău atât de voinic, mândru şi bun, singura fală a unor părinţi bătrâni, oameni de cunoscută cinste şi omenie, din familia de frunte a Iuloneştilor, ţi-a fost dat ţie să primeşti cel mai grozav botez, acel al morţii cumplite pentru Credinţa ta neîntricată. Ziua mucenicilor tinereţii noastre ţi-a adus şi ţie cununa; tu, cel mai cuminte şi cel mai blând dintre noi toţi, ai plătit dejdia de sânge prin mâna celor nemernici.

A trecut un an peste dimineaţa aceea de început de toamnă, când pe drumul dintre ogoare, ai căzut, trup însângerat şi schingiuit de ghiara morţii. O mână de tulei, în pietrişul colţuros al drumului, ţi-a fost cel din urmă pat; iar priveghiu ţi-au făcut jandarmii câinoşi. In vreme ce pe stâlpul de telegraf ucigaşii îţi pângăriau jertfa cu mişcinica inscripţie: „Aceasta va fi de azi înainte soarta"...

Străini, cunoscuţi, vechi prieteni şi camarazi, neamuri de-ale tale, au trecut pe drum, ocolind cu spaimă, departe, fără să recunoască chipul ciuntit cu ochiul scos de gloanţele fiarei. Fiară, care n'a avut răbdarea să te poarte în noapte — după ce te luaseră din Ghioroc, din mijlocul fraţilor tăi de concentrare — n'a avut răbdarea să mai aştepte câteva minute, să ajungi în hotarul satului tău, ci s'a grăbit să te dea morţii în hotar străin, pentru a lovi şi mai crunt în bătrânii părinţi, cari nu putură astfel să te aibă în mormânt aproape, să-şi aline durerea de fiecare clipă cu câte un grabnic drum pentru îngenunchiere, la cimitir.

Când ai fost luat pentru arestarea camarazilor din satul unde erai şi tu jandarm, simbol al păcii şi rânduelii, tu singur ai înţeles semnul curat al acestui simbol, spunând cu dârză seninătate: „Asta n'o fac, pentru că sunt şi eu Legionar". Credem deasemenea că atunci când moartea a pătruns mişeleşte, pe la spate, în trupul tău vânjos, ai aruncat braţul drept de pe inimă spre cer, strigând: „Trăiască Legiunea şi Căpitanul;" aşa cum au făcut toţi, aşa cum este grozava datină a Legionarului sub sărutul morţii; pentru ca să cezi apoi fulgerat, acoperind cu aceeaşi mână ochii par'că spre a nu le pângări ultima lumină cu chipul călăului apropiat pentru lovitura de sfârşit.

Frate Ilie, frate care ai avut în tine toată bunătatea şi toate cuminţeniile dacă ai putea vedea cu ochi trupeşti, rodul jertfei tale, după un an! Dacă ai putea trăi măcar o clipă cu bucurie pământească, aici între noi, minunata biruinţă a sângelui tău din margine de drum, unde crucea grea de stejar, cioplită de camarazi, străjueşte acum! Dacă ai fi putut veni măcar o clică în mijlocul primei noastre şedinţe din vremea Biruinţei Legionare, în curtea casei voastre, la vechiul Sediu, când bucuria de a vedea şi pipăi pe fiecare dintre noi cămaşa verde o înecam în lacrimi, căci peste elanul camaradului Tory, care ne spunea despre 6 Septemvrie 1940 şi peste cântecele noastre, venia mereu bocetul ostenit al mamei tale, care te priveghiază de un an şi mai bine lângă sfeşnicul din casa mare. Dacă ai fi fost atunci când camaradul Bubuţi, cu glasul întretăiat de durere, ne reîmprospăta din amintirile sale, necazul tău că bătrânii vroiau să te vadă însurat; iar tu mărturiseai atât de simplu că nu le poţi face voia, căci ai să mori pentru Legiune.

Dacă ai fi acum printre noi, să putem aduce la îndeplinire ceeace pomeniţii camarazi, dimpreună cu mine, hotărâsem, pentru Biruinţa noastră de astăzi, fără să-ţi fi spus vreodată: să te punem acolo unde vrednicia ta te chema, să ne fii primar la sat..

Tu ai avut însă un alt ordin de ascultat. Ordinul Căpitanului. Ai fost trebuincios Lui, acolo în Legiunea cerească.

De aceea, veghiază frate Ilie, asupra noastră. Asupra acelora cărora le-a rămas nemernicia de a trăi. Veghiază ca acolo unde tu ai pus fără şovăire sângele tău, noi să punem, fără greş, sudoarea muncii noastre. Acolo unde tu ai dat toată jertfa, noi să putem *să ne dăruim*, pe linia de foc a Legiunii: că ne dăruim răscolirii la lumină a neamului acestuia, încercat cu toate durerile şi văduvit de cei mai buni ai săi.

Şi azi, ca'ntotdeauna de acum înainte, primeşte raportul:

Legionarii din Semlac, căutând să se învrednicească de minunea morţii tale, sunt gata.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Petru Galiş

Oamenii amintirilor duioase

A săvârşi o greşală nu e bine, dar a persista în ea este cu atât mai rău.

Acela care a ocupat cândva un post de răspundere în ţara aceasta, dupăce a săvârşit o greşală, sau dacă evenimentele l-au dovedit că nu este apt pentru rolul ce şi-a asumat, are datoria — în cazul când nu i lipseşte caracterul, bineînţeles — de-a face **mea culpa** *şi de-a se retrage din viaţa publică, lăsând celor pricepuţi sarcina să îndrumeze nava Statului. Dacă însă vrea cu tot dinadinsul să se agaţe de pulpana istoriei, împiedecând astfel activitatea conducătorilor fireşti ai Naţiei, fapta sa îmbracă un caracter de-o excesivă gravitate.*

Toată lumea este de acord că ţara a ajuns în cel mai greu impas posibil şi că a fost adusă aci de cei cari ne au condus în ultimii două zeci de ani. Este adevărat că în acest timp s'au schimbat nenumărate guverne, dar faptul acesta, departe de-a forma o circumstanţă atenuantă pentru foştii politicieni, le agravează situaţia, le măreşte răspunderea în faţa Tribunalului Naţiunii, pentrucă nici unul dintre cabinetele liberalo-internaţional-ţărăniste, tehniciene, cuziste sau frontiste, nu a învăţat nimic din păţaniile predecesorilor. Ba, din contră, cu un sadism feroce au instituit un adevărat concurs pentru distrugerea ţării, ca şi când li s'ar fi părut că fără această criminală stimulare ţara s'ar fi prăpădit prea cu încetul.

In afară de dregătorii necinstiţi, cari deţineau întotdeauna majoritatea funcţiilor importante, ţara a avut şi dintre aceia cari, deşi nu au săvârşit acte necinstite, sunt tot atât de vinovaţi. Ba, vina lor este chiar mai gravă decât a celorlalţi. Intâi, pentrucă i-au tolerat pe furii banului public alături de ei şi, în al doilea rând, pentrucă au împiedecat poporul de-a se smulge din starea de inerţie, organizându-l chiar pentru o criminală rezistenţă pasivă. Dacă răsfoim puţin paginile istoriei Transilvaniei, găsim că sistemul de „rezistenţă pasivă" a fost întrebuinţat de Românii ardeleni în lupta cu dominaţia ungurească. Or, întrebuinţând acelaşi sistem în ţara ta, întregită cu atâtea jertfe, săvârşeşti o crimă în contra Naţiunii.

Şi nici obiecţiunea că regimurile din România au fost mai mult străine decât româneşti, nu se poate face de către foştii politicieni, deoarece fiecare partid s'a perindat pe la cârma ţării: când erau la guvern făceau apel la solidaritate şi la muncă, iar când erau în opoziţie practicau sistemul „rezistenţei pasive". Singuri legionarii au astăzi dreptul să spună adevărului pe nume, pentrucă numai ei au fost aceia cari, deşi îi demascau încontinuu pe politicienii venali, nu s'au gândit nici un minut la acea criminală „rezistenţă pasivă", căci ar fi însemnat să contribue cu bună ştiinţă la distrugerea ţării, ci au muncit cu râvnă şi încă dela temelie, dăltuind cu migală un **om nou**, *un Român demn de strămoşii noştri, un erou în sensul arătat de Căpitan.*

In România Mare nu se mai putea lucra cu teorii învechite şi nici cu oameni vechi. La vremuri noui trebuesc oameni noui. Domnul Maniu, spre exemplu, este un om de-o cinste exemplară, are o minte luminată, dar nu este dinamic. Domnia sa este pentru „pertractări". Iar dacă în fostul partid naţional din Ardeal nu ar fi existat şi oameni dinamici, poate că s'ar fi rămas încă mult timp în faza pertractărilor. A fi cinstit nu este propriu zis un merit, ci o datorie. E adevărat că sunt mulţi aceia cari ar trebui să l ia drept exemplu în ceeace priveşte cinstea pe dl. Maniu, sau pe d. Forţu, dar cu atâta s'a rezolvat oare problema României veacului al douăzecilea? Dascălii depe catedre şi preoţii depe amvon nu citează şi ei în permanenţă exemple frumoase? Câţi sunt însă cei cari le urmează? Fără îndoială că numai aceia cu înclinări bune. Dar cu cei mai slabi de inger ce să se întâmple? Aceia nu trebuesc aduşi pe calea dreaptă?

Desigur că da. Intrebarea este însă: cum să-i aduci, care este metoda cea mai bună? Domnul Forţu, spre pildă, pentruca să poată continua lupta în contra doamnei Lupescu, a găsit că este bine să atingă această chestiune în cadrul unei conferinţe despre Timotei Cipariu şi Coşbuc, pe care a ţinut-o acum trei ani în faţa elevilor liceului „Gh. Lazăr", din Bucureşti. Prin simpla citare a unui exemplu rău, a reuşit oare dl. Forţu să facă educaţia acelor elevi? Sau n'a reuşit decât cel mult să le stimuleze fantezia erotică!

Dar ia să-şi fi luat d. Forţu elevii şi să-i fi aşezat în coloană de marş, spunându-le: asta se numeşte **disciplină**; *să fi împrumutat apoi nişte unelte de undeva şi să-i fi dus să sape o grădină, spunându-le: asta se numeşte* **muncă**; *să fi ţinut dl. Forţu toată ziua „post negru", adică fără mâncare, spunându-le: asta se numeşte* **voinţă**; *după terminarea lucrului să fi îngenunchiat cu toţii, iar d. Forţu să-i fi îndemnat: să mulţumim lui Dumnezeu pentru puterea de muncă: la întoarcere să fi restituit uneltele în bună stare, şi să fi spus elevilor: asta se numeşte* **cinste**; *iar de încheere să fi hotărât: să ne oprim din răsplata muncii noastre numai atâta cât ne trebue mâine pentru existenţă, iar restul să-l dăm Patriei, — ar fi înţeles fiecare că toate acestea sunt metodele unei şcoale pentru* **formarea caracterelor**.

A făcut dl. Forţu aceasta? Sau a făcut-o dl. Maniu? Nu. Altcineva a făcut aşa ceva pentru întâia oară în lumea întreagă, iar acela a fost **Corneliu Zelea Codreanu.**

Şi dl. Maniu şi dl. Grigorie Forţu au recunoscut valoarea acestei noui şcoale, valoarea Gărzii de Fier, deoarece, după cum recunoaşte dl. Forţu, au proectat fuziunea cu Garda. Astăzi însă, când Legiunea şi-a asumat greaua sarcină de-a salva ţara dela ruină şi de-a forma din fiecare Român un **om nou**, *dl. Maniu înfiinţează o „asociaţie patriotică", iar dl. Forţu îşi pulverizează energia bocind pe urmele fostului său „Bloc Cetăţenesc", despre care foarte puţini dintre fiii acestei ţări au reuşit să ia cunoştinţă, deşi programul acelei formaţiuni politice avea drept scop „mântuirea ţării".*

Este necesară astăzi o asociaţie „Pro Transilvania"? Cum adică, pune dl. Maniu la îndoială faptul că ar mai exista vr'un Român care să nu fie **pentru Transilvania**?

In cuvântarea sa, dl. Maniu se plânge azi că „fanatismul naţional la noi n'a fost cultivat". Dar, pentru Dumnezeu, până acum toată lumea politică se văita că nu se poate guverna rodnic tocmai din cauza fanatismului naţional al legionarilor. Ş'apoi, dacă ni se permite întrebarea, cine

(Continuarea în pagina II-a)

Teodor Reculescu

Spre o şcoală a realităţilor româneşti

Şcoala românească, dela ultimul cătun şi până la înaltele academii, a fost o copie fidelă a şcolii apusene, în stil liberal, importată odată cu curentele social-politice ale generaţiei paşoptiste.

Şcoala românească, departe de realităţile etnico-spirituale ale neamului, a fost o fabrică în serii de certificate, diplome.

Altoită din ţări, care n'au nimic comun cu specificul românesc, ea a fost fără nici o rădăcină în viaţa unui popor păstor, agricultor, înţelept şi cu frică de Dumnezeu.

Intre şcoală şi realitatea socială, am asistat permanent, dela formarea României moderne, la o prăpastie catastrofală.

Feciorul de ţăran detaşat de viaţa rurală, într'un mediu urban, a ajuns în şcoală, iar ~~când a terminat o a ajuns un~~ desrădăcinat, un om mort sufleteşte, un renegat, un stricător de limbă, moravuri, port, rupând-o brusc cu glia lui, cu ţăranii şi Dumnezeul naţiei lui; şi un veşnic candidat la bugetul statului.

Vorbele lui P. Carp, că: „românul se naşte bursier, trăieşte funcţionar şi moare pensionar" ilustrează o realitate social-politică de fapt.

Am asistat în decurs de decenii la reforme şi para reforme şcolare, care au schimbat şcoala numai la suprafaţă, fără acea schimbare structurală, adâncă, verticel înfiptă în nevoile şi spiritualitatea neamului.

Aşa, ne-am trezit cu 15 milioane de ţărani fără de călăuzitori în muncile aspre ale câmpului, cu comerţul şi industria românească în mâinile străinilor, cu vechile corporaţii ale meşteşugarilor români distruse; fără o burghezime românească; fără acea unificare românească a României Mari.

Şcoala noastră nu forma caractere, nu pregătea prin viaţă şi pentru viaţă, pe viitorul cetăţean, ci scotea contigente de desrădăcinaţi, de candidaţi la blidul Statului victime ale creaţiei Statului liberal.

D. T. Brăileanu, ministrul Educaţiei Naţionale, în cuvintele rostite la deschiderea noului an şcolar, a spus între altele: Şcoala Statului legionar are nevoe de caractere.

In adevăr Şcoala care face educaţia şi instrucţia copiilor, transmiţându-le tot tezaurul spiritual al culturei şi civilizaţiei umane, are un rol covârşitor în a schimba firea, năravurile vlăstarului, creind noul om, care schimbă fundamental structura societăţii.

In România nouă, şcoala va izvorî din realităţile noastre spiritual-politico economice; va fi şcoala care va creia omul nou al colectivităţii româneşti, alăturea de Legiune; va fi şcoala formării caracterelor morale, inspirate din idealurile ~~ortodoxismului şi românismului~~.

Mihail Spiridonică

Formula de jurământ a primarilor şi ajutorilor de primari

Prin decret lege s'a adus modificare art. 13 din legea administrativă şi a decretului lege Nr. 2990 din 2 Sept. 1940.

Modificarea se referă la noua formulă de jurământ a primarilor şi ajutorilor de primari.

Formula este următoarea:

La intrarea în funcţiune, primarul şi ajutorii săi, depun următorul jurământ:

„Jur credinţă naţiunii, Regelui şi Statului Român.

„Jur credinţă şi supunere Conducătorului Statului.

„Jur să păstrez ordinea şi secretul ce mi s'a încredinţat.

„Jur să execut fără şovăire ordinele.

„Jur să fiu cinstit.

„Aşa să-mi ajute Dumnezeu".

Jurământul se depune în faţa prefectului de judeţ.

—

D. General Antonescu învitat la Roma

Ziarele italiene: „Popolo d'Italia", „Corriere della Sera", „Gazetta del Popolo", „Stampa", „Giornale d'Italia", „Messagero", „Mattino di Napoli", „Secolo XIX" şi „Nazione" publică integral declaraţiile făcute reprezentanţilor presei italiene de d. General Antonescu, Conducătorul Statului Român şi Preşedinte al Consiliului de Miniştri, în legătură cu raporturile de prietenie italo-române.

Intre altele, d. General Antonescu a spus următoarele:

Statul Naţional Legionar, Mişcarea Legionară şi Cămăşile Verzi, sunt pârghiile pe care România — sensibilă, ca totdeauna, la marile prefaceri ale lumii europene — îşi reazămă soarta.

Sunt convins că, trăind aci, în mijlocul nostru, vă daţi seama că această adeziune la formele de viaţă nouă, este o trăire adâncă, scuturătoare, o reînviere care ridică, pe umerii tineri ai Legionarilor, povara definitivă şi mândră a întregului destin românesc.

O vom purta, fără şovăire.

Intr'o formulă de antologie revoluţionară, marele întemeietor al Italiei Fasciste a spus cândva: „Statul creiază Naţiunea".

Intr'adevăr, Statul Naţional Legionar va construi o nouă Naţiune Românească:

O Naţiune conştientă de drepturile ei veşnice, o Naţiune supusă datoriei zilnice, o Naţiune trează la chemarea viitorului.

Suntem aici un popor care-şi trage obârşia din veacuri de civilizaţie şi statornicie. Valurile năvălirilor, vrăjmăşiilor şi ale desnădejdii nu ne-au putut clinti.

Am pus 2.000 de ani ca să ne înfăptuim graniţele drepturilor; nimic nu ne va sdruncina în hotărîrea noastră de a ne merita trecutul aşezându-l în limitele drepte ale viitorului.

*

ROMA. — **In legătură cu apropiata vizită la Roma a Conducătorului Statului Român, se precizează în cercurile autorizate că această vizită va avea loc în prima jumătate a lunii Noembrie 1940 şi va avea un caracter oficial,**

Oamenii amintirilor duioase

(Urmare din pg. I-a)

sunt cei chemați să „ridice conștiința națională“ *și să* „apere interesele de stat și pe cele ale fraților din Ungaria“, *după cum a cerut* d. *Maniu în cuvântarea rostită cu prilejul constituirei Asociației „Pro Transilvania“? Noi credem că nimeni în afară de guvernul legionar. Dl. Maniu însă este de altă părere. Domnia sa crede că tot oamenii cei vechi, tot oamenii partidelor de căpătuială au această menire, căci iată pe cine găsim ca făcând parte din comitet al Asociației „Pro Transilvania“: In afară de unii ca doctorul Nicolae Lupu, îl găsim pe domnul doctor C. Angelescu, cel despre care dl. Forțu spune în mod public că atunci când i s'a cerut să facă parte dintr'un proectat guvern de speța guvernului Călinescu, a declarat că se închină și* unui băț, *dacă așa îi cere Regele. Astăzi, d. Angelescu este solicitat să ridice conștiința națională.*

Ni se strânge inima de durere, când vedem cât de puțin vor unii să prețuiască sfintele jertfe legionare; când îi vedem cum se îndârjesc de a nu se integra în realitate, ci sapă la temelia țării sub pretext că din contră ar lucra pentru întărirea acestei temelii.

Căci spune Căpitanul: „...O sută de păreri nu vor birui niciodată. Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoe de disciplină... Nu există biruință fără unitate. Și nu există unitate fără disciplină“.

In alte împrejurări mai puțin tragice decât cele prin care trece țara, am putea găsi în inimile noastre o fărâmă de înțelegere pentru nostalgiile oamenilor vechi; astăzi însă, nu-i este îngăduit nimănui ca de dragul amintirilor din trecutele vremi, să tulbure limpezimea gândurilor cu care toți fiii acestui pământ sunt datori să participe într'o supremă sforțare la reclădirea Patriei.

Și „rezistența pasivă“ și teoreticul „Bloc Cetățenesc“ sunt și trebue să rămână doar amintiri — dacă vreți, duioase; Legiunea însă a fost dela înființarea ei, este și rămâne o permanentă actualitate.

Teodor Reculescu

Știri de pretutindeni

București. Guvernul a luat măsuri ca Institutul Național al Cooperației să asigure sumele trebuincioase ce se vor da cu împrumut agricultorilor din întreaga țară prin Băncile Populare. Imprumuturile se vor da pentru cumpărarea de inventar agricol, unelte și mașini agricole, animale de muncă și de reproducție precum și pentru reparațiuni sau completări în gospodăria rurală, construiri de grajduri sistematice, de pătule, coșare, magazii etc. Imprumuturile vor fi de cel mult 40 000 lei, pentru fiecare solicitator. Termenul împrumutului se va stabili între 2 până la 5 ani și se va plăti în rate anuale de câte jumătate de an. Dobânda va fi de cinci procente, iar garantarea sumelor luate cu împrumut se va face prin g[i]r sau amanet sau cu garanții ipotecare.

•

București. Guvernul a hotărît ca toți acela care vor să călătorească în străinătate și să ducă cu ei inele și alte lucruri de preț, să depună garanție în bani la Băncile din România pentruca, în cazul că nu vor mai aduce în țară aceste lucruri de preț, Statul să se poată despăgubi.

•

București. Un Inspector financiar a făcut cercetări în registrele firmei comerciale „Igene“ care este proprietatea jidovului Emil Lupescu — vărul Elenei Lupescu — și a găsit că acesta a înșelat Statul neplătind impozitele. Jidovul a fost amendat cu un milion și jumătate lei.

•

București. Poliția Legionară a făcut o perchiziție în magazinele Fabricei de Textile a jidovului Birmann, unde au găsit ascuns un vagon de zahăr. Zahărul a fost sechestrat și apoi a fost împărțit familiilor de lucrători concentrați.

•

București. Ministerul de finanțe a dat ordin Administrațiilor Financiare din toată țara, să anuleze brevetele pentru cârciumi ce s'au dat de guvernele trecute jidovilor. De acum înainte nici un jidov nu va mai avea dreptul să țină cârciumă, nici în oraș și nici în sate. Pentruca să-și poată vinde marfa din depozit, li se acordă un termen de lichidare până la cel mai *târziu* 31 Decembrie 1940.

Se atrage atențiunea cârciumarilor evrei că dela data ridicării brevetelor, nu mai au dreptul să se aprovizioneze cu noui băuturi, iar cei care își vor putea vinde beuturile înainte de 31 Decembrie 1940, vor închide imediat cârciumile. D-l General Ion Antonescu, conducătorul Statului și d-l Ministru de Finanțe, au fost informați că în multe locuri jidovii au scris brevetele pe numele românilor, pentruca în felul acesta să-și poată ține cârciumile și mai departe, iar românii acești nu sunt decât servitori la jidovi. Acest lucru fiind interzis, autoritățile din întreaga țară au primit ordine să cerceteze și să-i găsească de acei români cari s'au vândut jidovilor, urmând să fie aspru pedepsiți.

•

București. Consiliul de Miniștri a constatat că multă lume înaintează denunțuri și reclamațiuni cu privire la fapte neadevărate. Astfel, Președintele Federației Uniunei evreilor, dr. Fielderman, a reclamat că la Piatra-Neamț nu se dă voie să se înmormânteze nici-un evreu, până nu se plătesc taxe în folosul mișcării legionare. De asemeni a mai reclamat că au fost sechestrate cereale și au fost închise prăvăliile jidovești. Toate acestea, în urma cercetărilor, s'au dovedit neadevărate. S'a hotărît ca pe viitor toți cei cari fac reclamațiuni de acest fel, să fie duși, împreună cu organele de anchetă, la fața locului și dacă se va constata minciuna, să fie aspru pedepsiți.

•

București. Prin decret regal au fost decorați după moarte locotenentul Lazar Dumitru, sergentul Mitu Gheorghe, sergentul Tămaș Gheorghe, caporalul Mocanu P., fruntașul Herma Ștefan și soldatul Vălan V., cari au căzut la datorie în ziua de 4 Septembrie 1940, în ciocnirea cu ungurii la Diosig. Totodată au fost decorați pentru curajul și devotamentul lor următorii: sergentul A. Mariei Alexandru, serg. Pușcaru M., caporalul Onicescu Ilie, fruntașul Zărand Ion, sold. Toader Petre, cari au luptat tot la Diosig. Au mai fost decorați: serg. Dumitru Damian, caporalul Arin Vasile, frunt. Crețu Vasile, sold. Dumitrescu Marin, sold. Grădinaru Dumitru, sold. Călugăru Ioan, pentru vitejia cu care au respins la frontiera cu Rusia atacul unui grup numeros de grăniceri sovietici.

•

București. In ziua de 22 c., la orele 8 jum. dimineața, s'a înregistrat în Capitală un puternic cutremur de pământ. Locuitorii din case și din birouri au eșit în stradă. In afară de spaimă, nu s'a întâmplat nici o nenorocire. Cutremurul s'a mai simțit și la Sinaia.

•

Milano. Un autobuz încărcat cu călători s'a lovit de o barieră și s'a răsturnat într'un șanț. Au fost omorîți trei pasageri, iar 30 au fost răniți.

•

Berlin. Un avion sanitar german a salvat echipagiul unui avion englez doborît de avioanele germane într'o luptă deasupra Mării. Cei trei aviatori englezi erau băeți tineri, aduși din coloniile engleze. Ei erau foarte tineri și lipsiți de experiență. Lucrul acesta însă nu este ținut în seamă de guvernul englez, care vrea să moară oricine în afară de englezi.

•

Vichy. Autoritățile franceze au făcut perchiziții domiciliare la 129 de conducători comuniști. Din aceștia cinci au fost puși sub inculpare, iar alți 70 au fost internați în tabere.

Excrocherii jidovești

Ministerul de Interne a fost informat că, organele Comisariatului refugiaților basarabeni ar refuza să dea alocații de hrană celor îndreptățiți și ar da în schimb, sume mari de bani unor persoane cari nu ar avea nevoe de ajutor, cum este un anume: Radu Ionescu.

Subsecretariatul de Stat al Colonizării și Populației Refugiate, anunță că încă din 16 Septembrie 1940, data înființării acestui Subsecretariat, s'a renunțat la sistemul alocațiilor fixe, zilnice, sistem prin care s'a cheltuit înainte sume mari de bani, din bugetul Statului sau din contribuția publicului, fără ca să se fi rezolvat problema refugiaților, problemă care constă în plasarea lor la muncă. Preocuparea de căpetenie a organelor de Stat este asigurarea posibilității de muncă, pentru cei care au fost nevoiți să se desrădăcineze din rosturile lor. Până la asigurarea acestei posibilități, Comisariatele asigură găzduirea și întreținerea acestor nevoiași.

Cum alocațiile zilnice s'au dat, sub trecutul regim, fără control și fără fișe individuală, s'au ivit și aici, pescuitori în apă turbure. Intre aceștia se află și Radu Ionescu. Radu Ionescu este în realitate un evreu, care a reușit să-și scoată mai multe carnete de refugiat, carnete cu cari scotea alocații de întreținere dela Comisariatul basarabenilor.

Evreul a avut obrăznicia să se prezinte cu carnetele spre încasare la Comisariat și sub regimul legionar. Aici însă i s'a înfundat. I s'a descoperit nu numai naționalitatea, ci și falsul pe care-l comitea, prin faptul că se servea de mai multe carnete, și astfel evreul „refugiat,“ în loc să încaseze fructul escrocheriei lui a fost depus la pușcărie.

Societatea pentru Ajutorul Mutual a Pensionarilor din Arad, st. Eminescu 20. comunică: Societatea pentru Ajutor Mutual a Pensionarilor din Arad, în ultima ședință a Comitetului, a donat pentru Ajutorul Legionar 2500 lei, iar pentru Asistența Socială alta sumă de 2500 lei. Conducerea Societății face un apel călduros la toți membrii săi, ca să se înscrie la biroul „Ajutorului Legionar“ cu obolul lor, pentru ajutorarea fraților refugiați din Ardeal.

•

Germania livrează alimente Franței

(ESS). — „Der Sieg“ foaia soldaților germani, care apare la Paris, arată că zilnic sosesc în capitala Franței trenuri cu alimente din Germania. *Aceste alimente sunt destinate populației franceze.* Gazeta reproșează în același timp mareșalului Pétain că n'a spus nimic despre acest lucru în ultima sa cuvântare rostită la radio, vorbind numai despre lipsa alimentelor în teritoriul ocupat. Aceiași gazetă mai amintește că trupele germane de ocupație au reparat numeroase poduri, redând circulației aproape toate șoselele. Autoritățile franceze au contribuit mult mai târziu la această operă și într'o măsură mică.

Un nou pod peste Tisa

(ESS). — La Zabalj în Jugoslavia se construiește un mare pod de oțel peste Tisa. Va costa 24 milioane dinari și jumătate. Piesele de oțel sunt livrate de firme germane. Se remarcă la Berlin că și această construcție constitue o nouă dovadă a capacității economiei germane, în plin războiu.

Apel

Ajutorul Legionar, Comandamentul Arad, Nr. 5 | 1940. APEL. Internatele liceelor de băeți și fete sunt supraîncărcate cu copii refugiați, respective expulzați, facem un apel călduros către familiile române din Arad, cari doresc și au posibilitatea să primească în familie câte un elev—elevă dintre aceștia.

Doritorii se vor adresa pentru băeți la liceul Moisă Nicoară și pentru fete la Internatul de fete.

Un mort care... omoară

In satul Hodzic din Jugoslavia, mai mulți săteni au făcut o petrecere în cinstea lui Osman Maragic, care împlinise 80 de ani. In timpul petrecerii Maragic, care băuse alcool, a murit de boală de inimă. Cheflii cu care petrecuse, s'au speriat și nu știau cum să scape din încurcătură. L-au luat pe mort de braț și l-au târât ca pe un bețiv până la gară unde l-au urcat într'un vagon. Aici l-au așezat într'un colț pe bancă și l-au lăsat acolo ca și când ar fi dormit. Intre timp, s'au urcat și alți călători, cari s'au așezat pe aceeaș bancă. După o bucată de drum, la o zguduitură a trenului, mortul le-a căzut în brațe. Unul dintre călători, speriindu-se, a murit și el pe loc.

Colțul F. D. C.

Abia a trecut un an din vremea neuitatelor încercări. Abia un an, decând a curs atâta sânge legionar, și atâtea lacrimi de părinți.

Copiii au crescut mari, copiii s'au făcut bărbați, copiii au ridicat făcliile căzute din mâinile celor uciși.

De, *copiii.* Iată deco, la rândul nostru vrem să îngrijim de acești copii, dece le căutăm sufletul, dece îi vrem după chipul luminos brăzdat de Căpitan.

Un an de-atunci, când și dintre copii, atâția au frânt în pieptul sângerând viața lor, ca să se împlinească pedepsirea *maimuței dictator,* ca să se clatine domnia atâtor I-sidorovici...

Astăzi, ridicăm drepți spre soare, pe toți acești copii vrednici, să-i călim prin încercări aspre și probe lungi, să-i prefacem în temelii neclintite pentru viitorul legionar al Țării acesteia.

Este bine ca să înțeleagă odată, toate organele școlare, că Frățiile își au calea lor limpede. Că au mers de nenumărați ani pe aceeaș cale și că cu atât mai mult astăzi, în Statul Legionar, fiind recunoscute de drept, nu este prudent să li se aducă aici un fel de șicană, nici un fel de impediment.

S'a mai spus odată, că ele sunt organism deosebit de școală. *Școala nu are nici să le controleze, nici să le ceară seama.* La fel, Frățiile nu pun nici o piedecă școalei, cum nu au făcut-o nici în trecut.

Pentru organizațiile din județ: Este bine să se știe că tot tineretul sătesc, sub 21 ani, va depinde de comandamentul Frățiilor de Cruce. Acolo unde există asemenea cuiburi din naintea prigoanei, se va raporta imediat la Sediul fdc, piața Catedralei Nr. 10, etaj I. Aceștia vor continua activitatea și vor trimite tot acolo fișe săptămânale.

Acolo unde n'au existat asemenea cuiburi, tineretul va putea ajuta garnizoana legionară, dar nu se va constitui până nu vor sosi instrucțiuni dela Frății. FDC. a început campania de organizare dar aceasta cere timp. Se cere și răbdare.

Prin urmare, *șefii de plasă, garnizoană, etc., nu au dreptul să numească șefi FDC sau să constitue „Frății“.* Aceasta e o sarcină exclusiv a Grupului FDC. Arad.

•

E interesant cum aleargă „unii“ după noi. Ne caută cu dinadinsul, și bunii, și răii.

Stăm și ne gândim la toți acești oameni slabi: ce-i mână? Setea? Teama? Ambiția? Curiozitatea? *Moda?*

Nu este încă așa mult de când eram împușcați pe străzi, de când satrapii ne așteptau acasă, spre a ne duce prin beciuri din cari după luni grele am eșit. Nu e mult de când eram uitați, batjocoriți sau calomniați, chiar de unii dintre prieteni, chiar de unii dintre profesori.

Ne caută azi, și bunii, și răii, cu o insistență admirabilă. Dar unde erau toți aceștia în vremea suferințelor noastre!?

O știm; erau „dincolo“, și unii dintre ei erau angajați acolo — împotriva noastră — chiar și sufletește, nu numai din obligație.

Și-acuma? Să uităm? Să ne închistăm în cercuri închise?

Nu. Noi aducem viață, aducem aer proaspăt, înviorător; aducem apa vie cea întăritoare de oameni.

Prin mâinile noastre va trece sufletul tuturor celor vrednici, celor ce se pot îndrepta, a celor ce nu ne-au lovit cu dușmănie. Cu vremea, vom ajunge să ne ocupăm de fiecare.

Și cei cari *încă* au o fire rea se vor putea apropia de FDC. cu condiția unei schimbări interioare totale, pornită cu convingere și hotărîre.

Aceștia ne vor bucura cel mai mult, căci misionarismul Legiunii astfel se verifică din plin.

Și pilda cea mai strălucită o dă Evanghelia: **Maria Magdalena.**

Noi vom ști să uităm tot trecutul acelora cari vor ști merge pe această cale.

•

Nimeni nu poate vorbi în numele Legiunii. Nu se spune: nici unde ai fost la ședință, nici ce ai făcut acolo, nici ce vei face, etc. Noi dom seamă numai șefului și lui Dumnezeu.

Nu se emit *păreri* despre Mișcare. Membrii nu pot avea această calitate. Nici nu pot face *declarații* în nici o împrejurare, nimănui.

•

Bătălia Metalelor trebue să angajeze pe toți copiii, pe toți elevii, pe toată lumea. Strângeți cu toții, metale, hârtie, etc. Depozitul central FDC. este: Vineș, Str. Ardealului 25, Grădiște.

Ion Moldovan

•

Fratele de cruce

Pom tânăr, legionar în devenire, grădină de virtuți, școală de caracter. Iată ce este fratele de cruce.

O realitate extraordinar de importantă, care va avea să fie elementul component, prin excelență, al Elitei legionare.

Pentru aceea trebue să i se dea toată atențiunea și niciun moment să nu fie lăsat în voia soartei.

Școala în care-și face el educația este Frăția de cruce. Aici învață el metodele prin care se poate deveni un om integru, de caracter. Aici învață el cum se poate deveni erou permanent. Aici învață el practicarea virtuților creștine.

Legiunea a dat caractere tari. Și multe. Dovadă sutele de morți în credința legionară. Adevărul este, însă, că toate jertfele legionare și-au format personalitatea la școala Căpitanului și în Frăția de cruce.

Fratele de cruce este un punct în mișcare, ce prin deplasarea sa într'o direcție anumită lasă în urma sa o dâră luminoasă de fapte care alcătuește: linia legionară.

Fiecare dintre frați trebue să știe acest lucru. Trebue neapărat să fie conștient de menirea sa. *Nimănui nu-i este permis — și mă refer la frații de cruce — să treacă steril prin lume, fără să lase în urma lui nici cea mai mică realizare! Este cel mai mare păcat și cea mai mare crimă!*

Fiecare este dator să făurească, — singur, fără ajutorul cuiva, cel puțin un cuiu sau un șurub, pe care să-l plaseze la locul lui, în complexul angrenaj: *Biserica, Neamul și Familia,* singurele realități din lume și cu care, fratele de cruce, trebue să fie solidar, de a căror soartă — când va deveni legionar — este responzabil în fața lui Dumnezeu!

Intrarea triumfală a Mântuitorului în Ierusalim s'a făcut în strigătele de bucurie, țesute cu osanale, ieșite din piepturile tinere ale copiilor cari așterneau, în cinstea Triumfătorului, flori și frunze verzi, și în absența totală a cărturarilor! Semnificativă întâmplare!

Sub ochii noștri se clădeste cea mai măreață zidire — *România Legionară.* Fratele de cruce va trebui să fie angajat în această operă magnifică. Mai mult decât oricare alt legionar. Deoarece are să se bucure mai mult de strălucirea ei de cât oricare altul — fiind tânăr.

Dar mai înainte de-a se angaja la această muncă de titan va trebui să-și desăvârșească constru[cția] sufletului!

Frate de cruce ascultă la mine! Ia în mână, conștiincios, cartea și muncește, dupăce ți-ai făcut rugăciunea de implorare a ajutorului lui Dumnezeu.

Fă-ți examenul de conștiință, ia hotărâri pe cari să le duci la îndeplinire, pedepsește-te atunci când n'ai reușit, pedepsește-te aspru, nu fii indulgent cu tine!

Citește, zilnic, din Cartea Căpitanului, din „Cranii de lemn“ a lui Moța, din „Crez de generație“ a lui Marin și *mai ales din Sfânta Scriptură.* Mai ales! Meditează profund de tot asupra celor citite și caută să trăești cât mai mult posibil așa după cum vei afla exemple acolo.

Roagă-te, roagă-te mult și cu putere. Roagă-te pentru cei morți și pentru cei vii.

Incearcă să descifrezi, cu ochii minții tale tinere, înțelesul profund mistic al strigătului „prezent!“ la apelul morților noștri.

Dumnezeu să te învrednicească să fii folositor Bisericii și Neamului!

Fl. Coraș

Tipografia DIECEZANA, Arad.